

то служатъ за сръдство въ борбата противъ турцитѣ . . . азъ имамъ всекога съ себя си револверъ и съ нѣго ще се защищавамъ отъ заплитетата, ако тѣ поискатъ да ме аристоватъ; а съ книгата подкопаваме турското владичество.

— И мислите ли да го подкопаете?

— Разбира се, нѣма да го подкопаемъ, ако не-копаемъ — отговори Стоянъ.

— Да, истинна, истинна, отговори механджията. Ако отпустнешъ рѣцѣ нищо нѣма да спечелишъ. Това е истинна.

— Турцитѣ нѣматъ орѣжие противъ книгитѣ.

— Но противъ револверитѣ иматъ.

— Да, има още.

— Но азъ не разбирамъ, забѣлѣжи Пето, защо тѣ противъ вашитѣ книги не воюватъ съ своитѣ книги?

— Тѣ иматъ книги, само нѣматъ съ какво да ги напълнятъ. Револверътъ може да се напълни съ крушуми и барутъ, а книгата — съ правда и справѣдливостъ.

— Уху . . . измърмора механджията. Може би той и да не разбира сравнението, съ помощта на което синътъ се стараеше да му обѣсни своята мисль.

По младото момиче очевидно разбра брата си; тя гледаше съ внимание на него и слѣдѣше всека една негова дума. Тя стоѣше неподвижно полузабравена и богъ знае колко врѣме тя би останала така, ако майка ѝ, която повтори два пѣти една и същата дума, не я бутна съ прѣстъ и не ѝ кажаше третий пѣтъ:

— Трепезата!

Момичето, като че се събуди отъ сънъ, скокна да готви вечеря. Слѣдъ нѣколко минути масата бѣше сложена, домашнитѣ я окръжиха и почнаха да вечерятъ.

III.

Съдбата на България е много любитна. Нѣкога си, както е извѣстно, тя била не само самостоятелно господарство, но и голѣма държава, послѣ паднала и